

*Voor Danae Moons,
'body betrays itself'*

1.

Je legde een vinger in mijn nek (alsof je het niet erg vond dat ik je niet zag)
terwijl ik naar je kunstwerk keek

Een huis is een bed waar je in hebt geslapen
met lakens die rimpelen als een rustige rivier

Ik bedenk een volgende zin:
Het lichaam verraadt zichzelf pas echt wanneer het slaapt

Zie je, ik beweeg,
Ik beweeg in dit huis en lig op een matras
Ik beweeg me zonder horizon op de weg van iemand anders
Een houten vloer die weer ontdekt is onder een andere vloer,
en deze weer opnieuw verven
De deur zo monteren dat hij na het openen vanzelf weer sluit

Waar ben je met je gedachten als je naar het kunstwerk kijkt?
Bij de afbeelding, bij het idee, in je geheugen
Sta je voor het kunstwerk, erin, erachter, ernaast?
Is het kunstwerk gelijk aan wie je bent, waar je naartoe kijkt
Is het hoger dan dat jij bent, en weet het meer?

Tenslotte mijn gedachten in het kunstwerk plaatsen
In een landschap waarin een lichaam ligt te slapen

2.

In de galerie sluipt de jonge Godin naar haar plek en houdt zich stil
De jonge godin kwam uit de lucht vallen, tegelijkertijd doemde ze op vanuit de grond
Ze is niet van vlees en bloed,
niet geboren uit haat of tegenstand,
niet geboren uit zichzelf,
maar een gevolg van twee andere Goden.

'Waar ben ik?' denkt de jonge Godin
De vloer in de galerie ligt stil
Ze kijkt naar water in een glas
'Wat grappig dat ik besta' denkt ze ten slotte.

3.

Hoe maakt de maatschappij van een mens een mythe?
Een verhaal van rollende stenen en pistolen die op takken zijn geplakt
Een magazijn waarin twee huizen zijn opgeslagen
Een dubbel dak voor een dubbel lichaam
Een lichaam zonder huis
en een lichaam dat verspreid wordt door takken

4.

Degene die u hier ziet staan,
weegt als een klomp modder in mijn schoot
Mijn handen knijpen in rauwe eieren
Ik geloof dat woorden de kamer binnenkomen
Ze komen mijn kamer binnen,
ze maken aanstalten om weer te vertrekken.

Zit de tekening binnenin het blad
of is de tekening een kamer
omdat hij een kamer is zonder woorden?'

4.

Het is een vreemd gebied waarin ik in slaap val.
Onder mij is een matras.
De streek rond mijn middenrif wordt zwaar, ik lig op mijn buik.
Langzaam, heel langzaam zakt mijn middenrif door het matras.
Als een dikke mol graaft mijn middenrif traag een gang.
Het kruipt en baant zich een weg naar beneden, het neemt mijn hart mee.
Het graaft dieper en dieper.
Mijn buik zakt mee de grond in. Er komt een diep gat in mijn lichaam.

Ik moet mijn arm zien te bewegen maar dat lukt niet,
ik moet met mijn arm in dat gat en alles terughalen,
ik blijf bij mijn schouder steken,
ik druk mijn wang hard tegen de grond,
met mijn hand kan ik niets doen in dat lege gat,
ik graai en graai en vang niks, ik schrik wakker.
Dan val ik.

Ik val door mijn matras, er wordt een luik onder me weggetrokken,
er is een peilloze diepte.
Het is donker.

Iemand drukt hard op mijn rug, en tegelijkertijd op mijn borst,
en met die druk lukt het me razendsnel te vallen.
Ik val en val.
Binnen een paar seconden schrik ik weer wakker.

Ik heb geen aarzeling gevoeld, wel waar het kantelen begon:
mijn rug helde achterover en daar ging ik.